

Vestienas bibliotēkas ziņas

* Prieks par tiem aktīvajiem lasītājiem, kuri atbalsta Bērnu, jauniešu un vecāku žūrijas projektu un jau izlasījuši sešas, attiecīgajai vecuma grupai paredzētās, grāmatas, aizpildījuši elektronisko anketu, paužot viedokli par kolekciju un saņemot nelielu balviņu. BET!!! Nekas vēl nav nokavēts – vēl variet paspēt iesaistīties paši, jūsu bērni, mazbērni, krustbērni... Ir pieejami materiāli, kas palīdzēs pieaugušajiem, lai lasīšanu bērniem padarītu jautrāku un interesantāku. Vēlos atkārtot jau daudzkārt dzirdēto atziņu, ka mācību kvalitāti ļoti ietekmē skolēnu lasītprasmes līmenis, tāpēc izmantojiet šo iespēju lasīt, vērtēt un pat saņemt kādu balviņu!

* Mīļi aicināti arī visjaunākie apmeklētāji. Pašiem mazajiem, protams, vieglāk ir šķirstīt grāmatas ar cietām lapaspusēm – tādas ir pieejamas arī bibliotēkas krājumā. Sākumā, visticamāk, pietiks ar 5 – 10 minūšu lasīšanu, bet bērnam, kļūstot vecākam, laiks, ko viņš pats vēlēties pavadīt pie grāmatām, augs – tas pozitīvi ietekmēs bērna domāšanas un valodīgas attīstību.

* Pēc pašreizējiem MK noteikumiem, bibliotēkas reģistrētajiem lasītājiem nodrošina individuālu grāmatu apmaiņu un iespēju lietot datoru e-pakalpojumu izmantošanai, ja telpā bez apmeklētāja un bibliotēkas darbinieka nav citu cilvēku. Tā kā šie nosacījumi mainās ļoti neprognozējami, vēlams pirms bibliotēkas apmeklējuma piezvanīt uz bibliotēkas vadītājas personīgo tel.nr. 26789500

Jūsma Ogorodņikova,
Vestienas bibliotēkas vadītāja

Gada cilvēks Vestienā.

Godinām savējos!

Mēs esam tas, ko nepārtraukti darām. Tāpēc izcilība nav rīcība, bet gan ieradums. Aristotelis

Lai arī šis gads mums visiem ir pārbaudījumu pilns, mēs dzīvojam, atrodam prieku un strādājam, dodot savu artavu sabiedrībai, pagastam, tuvākajiem, līdzcilvēkiem. Mūsu pagastā ir cilvēki, kurus mēs varbūt ikdienā neievērojam, nepasakām labus vārdus, viņi klusējot dara labu, rūpējas, nes pagasta vārdu pasaulē ...

Aicinu padomāt un izvirzīt cilvēkus, kuri jūsuprāt šogad jāgodina svētkos.

No 29. oktobra aptaujas kastītes tiks izvietotas arī Vestienas pagasta veikalos.

Aptaujas anketu lūdzu aizpildīt elektroniski līdz 7. novembrim.

Elektroniskā aptaujas anketa atrodama šeit:

<https://docs.google.com/.../1FAIpQLSc1Y0y8tkhPJT.../viewform>

Jolanta Bardziņa,
Vestienas tautas nama vadītāja

IEDZĪVOTĀJU ZINĀŠANAI

Ar 2021. gada 1. septembri tiek palielināts atkritumu apsaimniekošanas tarifs iedzīvotājiem, kas izmanto koplietošanas konteinerus no EUR 1,94 uz EUR 2,62 no cilvēka mēnesī, papildus aprēķinot PVN. Cena tiek palielināta, jo būtiski ir pieaudzis atkritumu apjoms, kas šobrīd jau sasniedz 220L uz cilvēka, bet iepriekšējos aprēķinos tika piemēroti 110 – 130 L uz cilvēka.

SIA "Bērzaunes komunālais uzņēmums"
administrācija

Nomaini savu skatu punktu...

Saruna ar mākslinieku
Juri Leitānu

Pastāsti par savu bērnību, savu jaunību, skolas laiku.

Esmu Rīgas puika, kas vasaras pavadija laukos, pie vecmāmiņas Eglavā, 50 km aiz Rēzeknes. Kā jau laukos mums bija savi pienākumi. Darbi un sadzīve noritēja ļoti organiski un dabiski. Vienīgais, kas man nepatika, bija ogu lasīšana.

Mācījies Rīgas 15. astoņgadīgajā skolā. No otrās klases trenējos peldēšanā, pēc tam pārgāju uz moderno piecīņu, izturēju tur atlasu un sāku nodarboties ar jāšanu, šaušanu, paukošanu, peldēšanu un skriešanu. Sports iemācīja disciplīnu. Treneris Ainārs Leja katru nedēļu prasīja atnest un parādīt dienasgrāmatu, jo treniņos varēja piedalīties tikai tad, ja bija labas sekmes. Skolā zīmēšanu mums mācīja gleznotājs Edgars Vinters. Vislabākās atzīmes viņš lika tad, ja atnesa daudz zīmējums – un es tik zīmēju un nesu.

Pēc pamatskolas aizgāju mācīties uz Rīgas lietišķās mākslas vidusskolu. Klases biedrenei māsa tur mācījās. Es arī sagribēju tur mācīties. Domāju par koka apstrādes vai metāla apstrādes nodaļu, nevarēju izlemēt. Gāju iesniegt dokumentus un kāpjot pa kāpnēm skaitījām – koks, metāls, koks, metāls un pēdējais pakāpiens bija metāls. Tā arī izdarīju izvēli. Kā iestājies skolā, tā kā ar nazi tev kāds nogriež bērnību un atbildība tiek uzlikt uz paša pleciem. Par to kāds es esmu šodien man ir jāpateicas ļoti daudziem cilvēkiem, īpaši lieliskajiem *lietišķās* skolas kompozīcijas skolotājiem- Georgam Barkānam, Pēterim Martinsonam, metālapstrādes skolotājiem – Jurim Goldiņam un Ainim Gulbim.

Pēc lietišķajiem iestājos Latvijas Mākslas akadēmijā. Gāju uz tekstilniekiem, trāpīju, iestājos. Tas bija pilnīgi cits limenis, cits plašums, cita pasaule. Manu attieksmi pret kompozīciju mainīja profesors Heimrāts. Man paveicās, ka gleznošanu pasniedza gleznotājs Boriss Bērziņš.

Jau lietišķās skolas laikā pirmo reizi atbraucu uz Gaiziņu. Viens no kursa biedriem nodarbojās ar kalnu slēpošanu, saindēja pārējos arī. Visos ziemas brīvlaikos tālāk tā kalnu slēpošana tā arī tika kultivēta.

nu, saindēja pārējos arī. Visos ziemas brīvlaikos tālāk tā kalnu slēpošana tā arī tika kultivēta.

Trešajā studiju gadā, ziemas brīvlaikā, mākslas akadēmijai bija distanču slēpošanas nometne Vestienā, tā laika *Dinamo* bāzē, mūs kā kalnu slēpotājus no turienes izlika. Nekā darīt. Nācās meklēt nakts mājas. Un tad mēs savākuši visas mantas braucām uz Gaiziņu, sēžam mašīnā Muļķa kalna stāvlaukumā un domājam, ko darīt?

Kalna galā ieraugam trīs dā-

Slēpošana ar meitām 2020. gads Gaiziņš.

mas. Kad viņas nobrauc lejā izrādās divas no viņām mums pazīstamas. Meitenes saka, ka viņas esot apmetušās Pelādēs un viņām nav, kas iekurina krāsni. Mums divreiz nav jāsaka. Mēs esam gatavi kurinātāji. Tā mēs- trīs meičas un trīs čaļi toreiz visu ziemas brīvlaiku nodzīvojām Pelādēs, slēpojot Dienvidniekā un Golgātā. Tik ilgi slēpojām, kamēr aizslēpojāmies, ar vienu no satiktajām meitenēm tajā rudenī arī apprecējos.

Pelādes tolaik bija Fizikas institūta atpūtas bāze, šo bāzi veidoja fiziķi, kas nodarbojās ar kalnu slēpošanu. Tur bija gan fizikas doktori – Artūrs Miķelsons, Rolands Ķemers un vēl daudzi jaudīgi vīri. Viņi prata un varēja ilgi runāt par lielām lietām. Ziemās vēl ilgus gadus ar ģimeni braucām un tur palikām. Vasarās notika kalna sakopšanas un mājas labiekārtošanas talkas. Tas bija arī Gaiziņa karnevālu pirmssākuma laiks. Karnevāls bija ļoti apmeklēts. Arī tajā laikā bija iespējas. Tā slēpošana bija kā svaiga

Gaiziņā 80-tie

gaisa malks.

Ar laiku sākām skatīties pēc sava īpašuma Gaiziņa tuvumā.

Mūsu paziņa, Modris Irbītis ar sievu Aiju apklausīnāja, kur var būt kāda māja nopērkama. Izrādījās, ka tieši Klaugas tirgo nost. Un interesanti, ka iepriekšējā vasarā mēs bijām te iebraukuši un es vēl nodomāju:

“Skaista vieta, ka varētu šeit dzīvot!”. 1988. gadā mēs ar brāli šo māju nopirkām. Tē viss ir līdzīgi kā manā bērnības Latgalē, tikai daudz kompaktāk. Un atālumš no Rīgas uz pusi mazāks, kas arī nav mazsvarīgi.

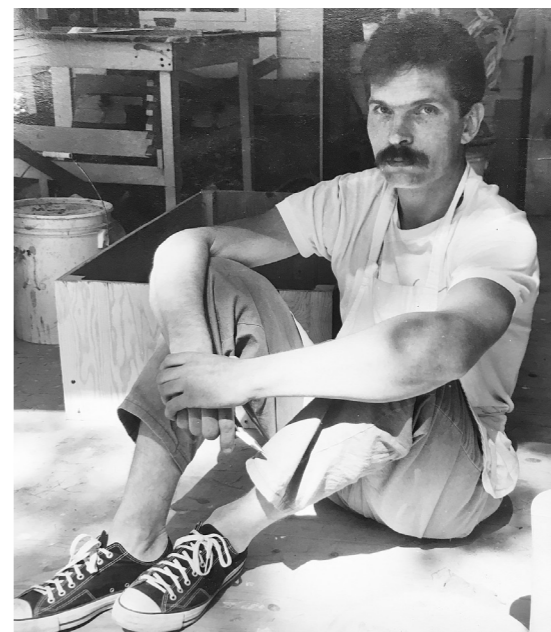
Kādas ir atmiņas par darba gaitām? Sākums „lielajā dzīvē”?

Pēc Mākslas akadēmijas absolvēšanas pirmā darba vieta bija Juglas tuberkulozes slimnīcā Sauriešos, biju tur mākslinieks noformētājs. Paralēli vēl strādāju „Daiļradē”, kā mājražotājs, kilogramiem pinu nameja gredzenus un aproces. „Daiļradē” strādājot es varēju piepelnīt otru algu. Kad kursa biedrs gāja prom no etalonu mākslinieka amata, pārņēmu viņa pienākumus. Nostrādāju tur līdz 1989. gadam. „Daiļrade”, starp citu, bija pirmais uzņēmums, ko privatizēja. Bija plaukstošs un ziedošs uzņēmums, kuru varēja un vajadzēja saglabāt. Bet bija tāds laiks, kad visur viss mainījās.

Tad nu paliku par brīvmākslinieku. Sakrita tā, ka tad, kad stājos Latvijas Mākslinieku savienībā, tieši no ASV bija atbraukuši galerista Vilsona aģenti. Vienā no Vilsona organizētajām, ikgadējām mākslas izstādēm – Jaunās mākslas formas, mani uzaicināja piedalīties. Biju atkodis, ka no alumīnija var veidot rotas. Alumīnija īpašības iepazīnu nējauši. Strādājot „Daiļradē” daudzi pasūtījumi bija no organizācijām, kam vajadzēja nozīmītes, visādām sporta spēlēm un tamlīdzīgi. „Daiļrade” reāli strādāja tikai no atgriezumiem. Un kaut kādā vienā reizē man bija jāpieliek numurzīme mašīnai un pāri bija palicis alumīnijs, es laižu tam virsū uguni un redzu kā alumīnijs maina toni un saglabā formu. Sāku eksperimentēt. Latvijā es pirmais sāku strādāt ar alumīnija rotām un ja kāds to darīja, tad to darīja pēc tam.

Un tie amerikāņu kuratori bija to pamanījuši. Vasaras vidū atnāca ielūgums uz šo izstādi. Bija baigās problēmas ar biļetēm. Izstādes sākumu mēs nokavējām, bet uz Ameriku aizbraucām. Apskatījām darbnīcas Mičiganas ezera krastā, kur mākslinieki strādā. Ezers tik liels, ka otru krastu neredz, krastā baltas smiltis un aug nevis priedes, bet ozoli. Citādi – gluži kā Baltijas jūra. Likās, ka tā ir pirmā un pēdējā reize, kad būšu ASV, bet 1991. gadā atkal atnāca ielūgums. Lidoju un divus mēnešus Leiksaidā nostrādāju. Uzņemšana lieliska, ne par ko nebija jādomā – no tevis prasa tikai radošu strādāšanu. Bija fantastisks laiks. Toreiz mēs tur bijām raiba kompānija – divi gruzīnu keramiķi, divi indieši tēlnieki, ukraiņu keramiķis. Tad bija vēl arī lietuvietis – gleznotājs, grafiķis. Nu, lustīgi mums gāja. Mans kurša biedrs Viesturs Bērziņš būdams tekstilnieks tur strādāja ar keramiku.

Tad nāca 1995. gads ar pirmo krīzi, kad mani pakalpojumi nebija nevienam vajadzīgi. Es biju gatavs sākt strādāt uz jumtiem par jumtiņi, kaut arī man ir bailes no augstuma. Tolaik mans kurša biedrs strādāja Latvijas Universitātē (LU) un vienu reizi ieteicās, ka viņiem vajag metāla apstrādes pasniedzēju. Tajā laikā arī no iepriekšējās darbnīcas mani izmeta ārā. Īpašnieks teica, ka tur būs bārs un veikals. Vēl līdz šai dienai šīs telpas stāv tukšas, ne tur bārs, ne veikals. Toties universitātē man piedāvāja

Leksaida ASV 1991. g.

Izstādes atklāšana Madonā 2015. g.

vai visu Anniņmuižu.

Un tā es nokļuvu LU un līdz 2018. gadam tur strādāju. Sāku kā metāla apstrādes pasniedzējs, tad pasniedzu kompozīciju, tekstila pamatus, zīmēšanu, gleznošanu. Vairāk kā desmit gadus studentus vasaras plenēros vedu uz Vestienu.

Un kāds bija Tavs ceļš uz Vestienu?

Šobrīd Vestienas muižā man ir darbnīca. Pirms tam Rīgā strādāju Anniņmuižā. Kā nonācu līdz Vestienai? Sāku vestēniešiem jautāt vai nezin kur var

dabūt telpas darbnīcai. Kāds ieteica parunāties ar toreizējo Vestienas pamatskolas direktori Veru Gutāni. Viņu pazinu jau no plenēru organizēšanas. Un Vera teica, ka ir divi varianti, parādīja abus. Apskatījos un sapratu, ka varu te palikt. Viss man šeit patīk, tikai par apkuri man nepatīk maksāt, bet par visu jau ir jāmaksā, īpaši par komfortu.

Vēl pirms Covid 19 man bija iecere veidot studiju, kur cilvēki varētu darboties ar metālu, tekstilu, zīda apgleznošanu un batiklu. Šobrīd ir tāda situācija, ka šis nodoms jānoliek malā. Varbūt pēc laika varēšu realizēt šīs idejas. Vai citas. Viss jau mainās.

Manai mammai jau ir 93 gadi. Ar nostalgiju atceros tos laikus, kad Vestienā bija dakteris Reinbahs. Viņš aizbrauca pie jebkura pacienta uz mājām. Man lielu drošības sajūtu radīja Līcišu Ivars, kas palīdzēja ar saimniecības darbiem, kamēr es dzīvoju pa Rīgu. Mums ir ļoti labi kaimiņi – Inguna un Andris Leitāni Šķēles. Ingunas mamma ienāk ciemos pie manas mamma. Mammai prieks, var parunāties un socializēties.

Domājot par Vestienu un Gaiziņu atmiņā nāk viss labākais. Protams, jaunības piedzīvojumi, vēlāk slēpošana kopā ar bērniem, vēlāk mazbērniem, mūsu kopīgi sadarītās blēņas.

Labas atmiņas ir arī par 2015. gada izstādi „Gleznas, fotogrāfijas, rotas un citi stāsti...” Madonas muzejā. Es piedalījos ar rotām, mana meita ar gleznām un viņas dzīvesbiedrs ar fotogrāfijām un gleznām. Mums tāda mākslinieku ģimene.

Kādas krāsas šobrīd ir Tavai Vestienai?

Rāmas. Viss nolikts mierā. Gaidu ziemu. Forši, ka Gaiziņā var uzslēpot. Vestienas muiža, mana darbnīca. Jāpkalni, viņu mellenes, ievārijumi, ābolu kraukšķi. Lapu grābšana. Cauru gadu dienu sāku ar ikrīta peldi diķi. Vasara vai ziema.

Ko Tu vari ieteikt cilvēkiem šajā interesantajā pārmaiņu laikā?

Saka jau, ka lietas nav tādas, kādas tās ir, bet gan tādas, kā uz tām paskatās. Varbūt jāaiziet uz citu medību torni un jāpaskatās no cita skatu punkta. Jāpaskatās uz lietām citādi, iespējams jāusāk kas jauns. Un jādara. Labākā atpūta ir darbības veida maiņa.

Intervēja Ināra Viļķina

Miķeļdienas rīts pirmsskolā

Miķeļi – rudens ražas svētki – ir diena, kad visai ražai ir jābūt zem jumta, izņemot kāpostus un tie vēl mierīgi var palikt uz lauka.

29. septembra rīts – Miķeļdienas rīts – pirmsskolas pagalmā iesākās rosbas pilns – vecāki kopā ar bērniem nesa dažādas dārzenų kompozīcijas. Daži nesa pat divas, trīs un četras...! Arī grupiņu bērni kopā ar savām skolotājām tika pagatavojuši kopīgus mākslas darbus, izmantojot dažādus dabas materiālus, par ko paši bija ļoti gandarīti. Kopīgiem spēkiem tika sakārtota izstāde – tur pa rudens lapām čāpoja vesels ežu bariņš uz savu mājiņu ar niedru jumtu, pateicoties saulainajam laikam vēl redzami ir vairāki ābolu tārpīņi, gliemezis un lielais zirneklis. Mīļīgais kaķēns nevar ieraudzīt peli, ko noķert, savukārt lēnīgais bruņurupucis mierīgi stāv un mielojas, atrāpojis pat lielais zīļu krokodils!!

Šis un vēl citas idejas atspoguļojās kopīgajā izstādē – liels paldies vecākiem par atsaucību, darbu ar bērniem un idejām!

Miķeļdienā mums bija arī viesis – kādus gadus piemirsts – pats Miķeļvīriņš ar lielu grozu rokā, kurā saliktas dažādas rudens veltes. Bērni pildīja dažādus uzdevumus, ko uzdeva Miķeļlītis – minēja mīklas, vēroja laiku, saistībā ar seno laiku ticējumiem, dziedāja dziesmas, dejoja, skaitīja tautasdziesmas.

Latviešu rakstu zīme Jumis atbild par ražību, tas ir auglības dievs, ražas

nesējs. Pirmsskolā bērni par Jumīti sauc visu, kas ir dubultā kopā saaudzis – kastaņi, kartupeļi, burkāni u.c. Miķeļlītis bija atnesis darba lapas ar uzzīmētu Jumīti, kas bija jāizrotā ar dabas materiāliem.

Senos laikos Jumim par godu gal-

dā lika maizīti no trīs labībām. Tātad arī mums nobeigumā bija maizīte galdā likta, cienasts no dārzeniem un augļiem.

Lāsma Vitola,
Pirmsskolas skolotāja, metodiskā
darba organizatore

„Latvijas skolas soma” dāvā piedzīvojumus Cēsīs un Vecpiebalgā

Mazliet dzestrā un miglainā 22. septembra rītā Vestienas pamatskolas skolēni devās mācību ekskursijā uz Cēsīm un Vecpiebalgu projekta „Latvijas skolas soma” ietvaros.

6.-9.kl. skolēni apmeklēja nodibinājuma „Sirdsapziņas uguns” izveidoto nodarbību „Kas ir demokrātija?”, kurā jaunieši atkārtoja piecus demokrātijas pamatprincipus un uzzināja varonību apliecināto iedzīvotāju pretošanās stāstus ekspozīcijā, kas izveidota padomju laika izlaicīgās aizturēšanas izolatorā. Nodarbību virtuāli vadīja Jaunā Rīgas teātra aktrise Guna Zariņa. Skolēniem procesā bija jāiesaistās gan pētot ekspozīcijā izvietotos vēsturiskos

materiālus, gan izmantojot savas viedierīces, gan iepazīstot kāda pretošanās kustības dalībnieka piedzīvoto.

1.-5. kl. skolēni izpētīja Cēsu pils vēsturi un piedalījās viduslaiku spēlēs un rotaļās – gaiļu cīņās, staigāja ar ķekātām, spēkojās, izmantojot koka nūjas. Staigājot pa pils telpām, skolēni sev ceļu apgaismoja ar senlaicīgiem sveču lukstiem un vēroja pils vēstures projekciju.

Nākamajā pieturvietā – Brežģa kalnā (255 m v.jl., relatīvais augstums – 40 m) – skolēni varēja izlocīt kājas, uzkāpt 11 m augstajā skatu tornī un aplūkot Vecpiebalgas novada zilos ezerus, krāsnās pļavas un zaļos pakalnus.

Kārļa Skalbes memoriālajā muzejā „Saulrieti” jaunāko klašu bērni klausījās „Pasaku par Pasakķēniņu”, bet vecāko klašu skolēni pēc muzeja apskates un gides aizraujošā stāstījuma piedalījās erudīcijas spēlē, kur tika likta lietā gan spēja asi reaģēt, gan zināšanas. Negaidīti pārsteidzošas bija 6.-9.kl. skolēnu pozitīvās atsauksmes par piedzīvoto muzejā.

Mācību ekskursija pagāja lieliskā noskaņojumā, laiks bija brīnišķīgs, visi bija gandarīti un apmierināti par saturīgi un aktīvi pavadīto dienu svaigā gaisā un ārpus tik ierastajām skolas telpām.

Inga Stradiņa,
Vestienas pamatskolas skolotāja

Mani iedvesmas avoti

Intervija ar
Adriju Kairi

Oktobris Vestienā ir fantastisks! Ošu, kļavu un ozolu rotas ir īpaši krāsnas, tās ietver tik daudz krāsu nianšu, ka sirds priekā un sajūsmā var “izlekt pa muti ārā”. Pastaigas pa lapu takām atsauc atmiņā bērnību. Iekriti lapu kupenā, izstiep kājas un rokas un lūkojies zilo debešu acīs. Lūk, tā ir laime!

Tu esi aktīva un sabiedriska meitene. Daudzi jaunieši varētu ņemt no Tevis piemēru. Atzinību un labus panākumus Tu esi guvusi brīvprātīgajā darbā. Saki lūdzu kas Tevi iedvesmoja uzsākt brīvprātīgo darbu?

Brīvprātīgajā darbā mani pamudināja iesaistīties mana mamma, kā arī iegūtie draugi, kas ikdienā darbojas Madonas novada bērnu un jauniešu centros un bija pamanījuši, ka es labi protu komunicēt ar bērniem un lieliski

ar tiem saprotos. Strādājot brīvprātīgo darbu es attīstītu jaunas prasmes, iemaņas un savu radošumu.

Mana mamma ir manas iedvesmas avots, viņa ir kā dzinējs, kas mani dzen uz priekšu un es saņemu gandarījumu no tā, ko esmu paveikusi.

Kā tas viņai izdodas? Domāju tāpēc, ka daudzās aktivitātēs viņa iesaistās kopā ar mani, daudzas jaukas lietas mēs laicīgi plānojam un tā mēs viena otru papildinām un izpauzāties. Viņa ir tā, kas man liek noticēt sev, saviem spēkiem, tam, ka es varu izdarīt labi. Viņa neļauj padoties tādos brīžos, kad man pašai liekas, ka es to nespēju paveikt.

Vai ir vēl kāds iedvesmas avots? Jā, ir, tie ir Bērzaunes un Kalsnavas bijušie bērnu un jauniešu centra darbinieki – Iluta un Gatis.

Man ir arī savs sargēngelis, tā ir Nadja Niedrīte. Nadja vairs nav starp dzīvajiem, bet es jūtu viņas aizsardzību.

Viņa strādāja Madonas bērnu un jauniešu centrā un vadīja svētdienas skolu. Man ar viņu bija ļoti labas attiecības. Viņa bija tā, kas jau bērnībā pamudināja mani uzsākt darboties brīvprātīgajā darbā, kad būšu sasniegusi 13 gadu vecumu.

Ikvienam cilvēkam ir arī savi kāpumi un kritumu brīži. Kas no visa tā, ko Tu dari Tev sniedz vislielāko gandarījumu?

Visvairāk saņemu gandarījumu par savu darbu bērnu nometnēs. Darbs ar bērniem ir mana sirdslieta. Man šķiet, ka bērnu nometnes ir tās vietas, kur bērni jūtas laimīgi. Esmu pārliecināta, ka nometnēs bērni piedzīvo savas labākās dienas vasarā. Tās arī man ir labākās un radošākās dienas vasarā, jo esmu izdzīvojuši, izprietējušies un radījuši daudzas jaunas lietas kopā ar bērniem. Es jūtu, ka es esmu vajadzīga turpinājums 6. lpp.

un vasarā pavadītais laiks brīvprātīgajā darbā sniedz man spēku jaunajam mācību gadam.

Kādi vēl ir Tavi hobiji bez brīvprātīgā darba?

Māksla. Visās izpausmēs. Es pabeidzu Jāņa Simsona Madonas mākslas skolu. Visvairāk es ieguvu šajā skolā zīmēšanas prasmes. Māsa bija mans iedvesmas avots, lai es iestātos mākslas skolā. Mana māsa arī ir pabeigusi Madonas mākslas skolu un studē Latvijas mākslas akadēmijā. Tad, kad biju vēl maziņa es sapņoju, ka tad, kad paaugšos es iemācīšos zīmēt tā pat kā viņa. Esmu šajā procesā vēl ceļā, bet savas prasmes esmu uzlabojusi. Brīvajā laikā arī fotografēju dažādus dabas skatus.

Jau kopš bērnības man patīk lasīt grāmatas. Visvairāk man patīk dažādu žanru ārzemju autoru darbi.

Attīstītu arī savas svešvalodu prasmes, vienu reizi nedēļā mācos zviedru valodu. Tās nepieciešamību izjutu iepazīstoties ar draugiem, kas bija atbraukuši ciemos no Zviedrijas YWAM komandas uz Vestienas luterāņu draudzi. Šobrīd sarakstāmie angļu valodā, bet pēc 12.klases, vasarā, ir mērķis aizbraukt pie viņiem ciemos un sarunāties ar viņiem zviedru valodā.

Tavu darbu ir novērtējuši arī citi, gan novadā, gan valsts līmenī. Pastāsti lūdzu vairāk par to.

2018. gads man bija pārsteigumiem bagāts. Šajā gadā es saņēmu Madonas novada jaunatnes lietu gada balvu „Sudraba gailis 2018 „nominācijā „Gada brīvprātīgais” un biju viena no nominātiem uz titulu „Gada aktīvistis”. 2019. gadā ieguvu titulu „Latvijas gada brīvprātīgais”, kuru saņēmu kultūras pilī „Ziemeļblāzma”. Varbūt kādam es arī varu būt iedvesmas avots, jo ne tikai pieaugušie var nodarboties ar šo brīvprātīgo darbu, bet arī jaunieši.

Kā Tu sevi raksturotu pati? Kāda es esmu es, Adrija?

Esmu pozitīva, komunikabla, kas var ātri iziet no jebkuras situācijas. Citi mani saredz kā cilvēku, kas varētu strādāt sociālajā jomā. Cenšos sevi attīstīt tādu īpašību kā empātija, spēju iejusties citu cilvēku „ādā”. Man tas šķiet svarīgi tādai būt. Ir svarīgi iepazīt cilvēku un saprast, kāpēc cilvēks vienā vai citā situācijā rīkojas šādi vai tādi. Pirmajā brīdī varbūt mēs domājam par cilvēku slikti, bet tad, kad šis cilvēks pastāsta vairāk par sevi un paskaidro kāpēc viņš tā rīkojies, tad Tu maini domas un saproti kāpēc tā ir. Tā rodas arī jaunas draudzības.

Esmu ļoti mērķtiecīga, ja esmu kaut ko nodomājusi tad eju uz šo mērķi.

No sarunas ar Tevi saprotu, ka Tev ir svarīgi cilvēki ar kuriem Tu esi kopā, ar kuriem draudzējies. Ko Tu saproti ar vārdu draudzība?

Tā ir uzticība, es nestāstīšu citiem, ko man izstāsta kāds, piemēram, savas emocijas un sajūtas. Draugs ir cilvēks ar kuru man ir viegli kontaktēties. Tie ir cilvēki, kuriem ir vienādas intereses, kaut vai tas pats brīvprātīgais darbs.

Draugs ir cilvēks, kas neaprunās aiz muguras. Šobrīd mani labākie draugi ir mani klasesbiedri.

Es ļoti labi jūtos arī viena, bet man arī ir vajadzīga aizmugure, drošības sajūta. Šādu drošības sajūtu man sniedz ģimene.

Vai Tu gribi kādam līdzināties?

Gadu laikā daudz kas ir mainījies. Sākumā man bija vēlēšanās līdzināties visiem citiem, bet tagad mammai. Viņā ir tādas īpašības, kuras es gribētu redzēt arī sevī – gribasspēks, smaids, labsirdība, darba spējas.

Kāds ir Tavs dzīves moto?

Kā kuro dienu, tas ir atkarīgs arī no garastāvokļa. Tomēr mans lielais moto „Palīdzot citiem, ne tikai stiprinām savas vērtības un iedvesmojam apkārtējos, bet arī spējam mainīt pasauli ap sevi.”

Paies kāds laiciņš un Tu pabeigsi ģimnāziju. Ko Tu domā darīt pēc ģimnāzijas beigšanas?

Man ir dažādi plāni. Domāju, ka varbūt sāksu ar koledžas studijām, no sākuma gribētu apgūt mārketinga pamatus Rīgas Ekonomikas un kultūras

augstskolā, tad varbūt arī studēšu jurispudenci.

Kur Tu nākotnē gribētu dzīvot?

Tur, kur būs nepieciešama mana izvēlētā profesija, tur būs manas mājas. Manas vecāku mājas man vienmēr būs tuvas gan brīvdienās, gan ikdienā.

Kā ir ar atgriešanos pēc mācībām Vestienā?

Vestienā ikdienā ir ļoti kluss. Dzīvība parādās brīvdienās vai vasarā tad, kad atbrauc pie vecākiem bērni. Ja būs jaunieši, tad būs arī Vestiena. Prieks, ka Vestienā atkal darbojas Jauniešu iniciatīvu centrs. Es ceru, ka pienāks tāds laiks, ka daudzi, kas aizbraukuši atgriezīsies atpakaļ un atsāks šeit dzīvot.

Vestienai būtu ļoti daudz iespēju... kādas Tu tās saredzi?

Lai Vestienai būtu nākotne, tai jābūt interesantai priekš jauniešiem. Jo nākotne ir cilvēkiem ar mūsdienīgām idejām.

Vestiena ir atpazīstama ar Kāla ezeru un pasākumiem, kas uz tā notiek un notika -

„Vakars uz ezera”, „Ezera skaņas”.

Varbūt kāda radoša ideja nākotnē dzims arī kādam Vestienas jauniešim...

Intervēja Ināra Viļķina

Vestienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums „Pie Mums”

„Pagastmāja”, Vestienas pag., Madonas nov., LV-4855

Informāciju apkopoja Ināra Viļķina Iespiests SIA „Erante”, Saieta laukumā 2, Madona, LV-4801

Tirāža 250 eksemplāri.

